

Μάνης Χρυσόστομος: Λόγος εις τον Αγ. Ιωάννην τον Προφήτην, Πρόδρομον και Βαπτιστήν

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μάνης](#)

Αιδέσιμος ή σημερινή ήμέρα, καθ' ότι μνήμη ποιούμεθα τής άποτομής τής τιμίας κεφαλής του άγίου Ιωάννου. Ό Τίμιος Πρόδρομος έπεσφράγισε τήν άκεραιότητα του βίου Του με τò μαρτύριο. Ό άγιος Ιωάννης είναι ήρωϊκή μορφή. Έπιβλητική και σεβασμία. Υπέροχος θρησκευτική προσωπικότης, μοναδική και ρηξικέλευθος. Ζεϊ στο μεταίχμιον Παλαιᾶς και Καινῆς Διαθήκης και καθίσταται ή κατ' έξοχήν «φωνή βοώντος έν τῇ έρήμω» (Μάρκ. 1, 3). Λίαν λαοφιλής άγιος τής Έκκλησίας, που και αύτῇ ή περιβολή και ή τροφή του έντυπωσιάζουν, όταν κατὰ τò Εύαγγέλιον «είχε ένδυμα από τριχῶν καμήλου... και ή τροφή αύτου ἦν ακρίδες και μέλι άγριον» (Ματθ. 3, 4).

- Του [Μητροπολίτη Μάνης Χρυσοστόμου](#)

Ἄς πλησιάσουμε ὅμως τὴν μορφή του μὲ ἱερὸ δέος. Τρεῖς χαρακτηριστικοί τίτλοι συνοδεύουν τὸ ὄνομά του: Προφήτης, Πρόδρομος, Βαπτιστής.

Προφήτης

Προφήτης μέγας, ὁ μεγαλύτερος τῶν προφητῶν ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ὅσοι ἔζησαν μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Προφήτης ὡς ἄγγελος. Ἔτσι τὸν χαρακτήρισε ὁ ἴδιος ὁ Χριστός.

«Ἰδού, ἐγὼ ἀποστέλλω τὸν ἄγγελόν μου πρὸ προσώπου σου – λέγει ὁ Θεὸς εἰς τὸν Υἱόν Του- ὃς κατασκευάσει τὴν ὁδὸν σου ἔμπροσθέν σου». (Μάρκ. 1, 2). Ὅπως οἱ ἄγγελοι πρόθυμα ὑπακούουν στὸν Θεὸν καὶ ἐξαγγέλουν τὸ θέλημά του, ἔτσι καὶ ὁ Ἰωάννης θὰ ἐξήγγελε τὸν Μεσσίαν. Καὶ ἦτο πράγματι ὁ Ἰωάννης ἄγγελος Θεοῦ, ἄγγελος κατὰ τὸν βίον καὶ τὴν ἀγιότητα, ἄγγελος ἀπεσταλμένος γιὰ νὰ ἀνοίξει τὸν δρόμον καὶ νὰ προετοιμάσει τὸ ἔργον τοῦ Κυρίου.

Υπῆρξε ὁ σεβασμιώτερος τῶν προφητῶν, ὁ ὁποῖος εἶχε τό σπάνιο προνόμιο, ποὺ δὲν τὸ εἶχε κανένας ἀπολύτως Προφήτης, μηδὲ οἱ μεγάλοι Προφῆτες Ἡσαΐας καὶ Ἰερεμίας, οἱ ὁποῖοι ἔλαβον τὸ χάρισμα τῆς προφητείας, τὸ ἐκ κοιλίας μητρὸς καὶ φωνῆς δι' ὀνόματος. Ἀλλὰ τοῦτος ὁ ἅγιος Ἰωάννης, ὁ Προφήτης ὁ μέγιστος ἔχει τὸ ἐξαιρετικὸ προνόμιο ὅτι προεφήτευσε τὸν Κύριον ὡς ἔμβρυον, κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν τῆς Παναγίας εἰς τὴν Ἐλισάβετ, τὴν μητέρα τοῦ Ἰωάννου, ὅπου «ἐσκίρτησεν ἐν ἀγαλλιάσει ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς» (Λουκ. 1, 41). Αὐτὸ τὸ σκίρτημα τοῦ Ἰωάννου στὴν κοιλία τῆς Ἐλισάβετ ἦταν ἡ πρώτη του προφητεία. Καὶ τότε ἡ Ἐλισάβετ πραγματικά ἀνεγνώρισε καὶ εἶπε τά λόγια ἐκεῖνα, «πόθεν μοι τοῦτο ἵνα ἔλθῃ ἡ μήτηρ τοῦ Κυρίου μου πρὸς με;» (Λουκ. 1, 43). Ἀνεγνώρισε ἡ Ἐλισάβετ ὅτι ἦλθε ἡ Θεομήτωρ. Εἶναι ἡ πρώτη φορά μετὰ τὸν Ἄγγελο στὸν Εὐαγγελισμό, ποὺ ἀκούγεται αὐτὸς ὁ λόγος καὶ ἀναγνωρίζεται ἡ Παναγία ὡς ἡ Θεοτόκος.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον αὐτὸ τὸ ἐξαιρετικὸ προνόμιο τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προφήτου. Καὶ ἓνα δεύτερο ἀκόμη εἶναι ὅτι ὁ Ἰωάννης, ὁ μέγιστος τῶν Προφητῶν, προεφήτευσε καὶ μίλησε. Τό σπουδαῖο εἶναι ὅτι ὄχι μόνον προεφήτευσε, ἀλλὰ ἀξιώθηκε καὶ νὰ δεῖ αὐτὸν ποὺ προεφήτευσε καὶ νὰ δείξει τὸν Κύριον, «Ἴδε ὁ ἄμνός τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. 1, 29). Γι' αὐτὸ ὁ Ἰωάννης εἶχε μιὰ βαθειὰ ταπείνωση, καὶ καταλάβαινε καὶ ἔλεγε, ὅτι «ὁ ὀπίσω μου ἐρχόμενος ἔμπροσθέν μου γέγονεν» (Ἰωάν. 1, 15). Εἶναι ὁ προαιώνιος Λόγος, Αὐτὸς ποὺ ὑπῆρχε καὶ ὑπάρχει, Αὐτὸς ποὺ ἔρχεται, φώναζε ὁ Ἰωάννης στὴν ἔρημο τοῦ Ἰορδάνου, εἶναι ὁ προαιώνιος Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ.

Ὅταν δὲ, ἔβλεπε τὰ πλήθη νὰ συρρέουν σ' αὐτὸν μὲ βαθεῖα ἐκτίμηση, ὁ Ἰωάννης ἐφοβεῖτο μήπως τοῦ ἀποδώσουν τιμές, ποὺ ἀνῆκαν στὸν Χριστό. Γι' αὐτὸ προελάμβανε καὶ τοὺς ἔλεγε: «ἔρχεται ὁ ἰσχυρότερός μου, οὗ οὐκ εἰμι ἱκανὸς κύψας λῦσαι τὸν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων αὐτοῦ» (Μάρκ. 1, 7). Καὶ πάλιν, ὅταν τὰ

πλήθη, θαυμάζοντα τὴν ἀρετὴν καὶ ἀγιότητά του, τὸν ἐνόμιζαν ὡς τὸν Μεσσίαν καὶ τοῦ τὸ ἔλεγον φανερά, ἐκεῖνος ἔσπευδε νὰ ἀρνηθεῖ τὴν τιμὴν. Ὅχι, ἔλεγε, δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ Χριστός. Ἄλλος εἶναι Ἐκεῖνος. «Ὅπισω μου ἐρχόμενος ἔμπροσθέν μου γέγονεν, ὅτι πρῶτος μου ἦν» (Ἰω. 1, 15). Μικρότερος κατὰ τὴν σωματικὴν ἡλικίαν ὁ Κύριος, ἀσυγκρίτως ὅμως ἀνώτερος κατὰ τὴν θέσιν καὶ τὴν ἀξίαν. Ἐγὼ εἶμαι δοῦλος, Ἐκεῖνος δὲ Κύριος. Καὶ τόσον ἀνώτερος Κύριος Ἐκεῖνος, ὥστε δὲν εἶμαι ἄξιος ἐγὼ νὰ σκύψω καὶ νὰ λύσω τὰ λουριὰ τῶν ὑποδημάτων του! Ἀνώτερος Ἐκεῖνος, ἀνώτερον καὶ τὸ ἔργον του. Ἐγὼ σὰς βαπτίζω «ἐν ὕδατι, αὐτὸς βαπτίσει ὑμᾶς ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ»! (Μάρκ. 1, 8). Ὅχι λοιπὸν σὲ ἐμέ, ἀλλὰ σὲ Ἐκεῖνον θὰ πιστεύσετε. Καὶ ὅχι ἐμέ, ἀλλ' Ἐκεῖνον θὰ προσκυνήσετε.

Πρόδρομος

Ἀλλὰ κοντά σ' αὐτὴν τὴν πρώτη του ιδιότητα, τοῦ μεγάλου Προφήτου, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ἀποκαλεῖται καὶ Πρόδρομος. Καὶ τοῦτο γιατί προετοιμάζε τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου, «φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἐτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους αὐτοῦ» (Μάρκ. 1, 3). Εὐθύνατε, συντονίσατε τίς καρδιές σας καὶ ἀνοίξατε τὸν δρόμον, προετοιμάσατε τὴν ὁδόν, γιὰ νὰ ἔλθῃ ὁ ἐνανθρωπήσας Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου. Καὶ ἡ ἴδια του ἡ ζωὴ ἦταν μία ζωὴ πλήρους αὐταπαρνήσεως καὶ ἀφοσιώσεως σ' αὐτὴ τὴν ὑψίστη ἀποστολή, τῆς προετοιμασίας τοῦ ἐρχομοῦ τοῦ Κυρίου. Οὔτε στιγμὴ δὲν ἄφηνε νὰ περάσῃ ἀνενέργητα καὶ ράθυμα χωρὶς τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ ιεροῦ αὐτοῦ ἔργου. Γι' αὐτό καὶ λέγει τὸ Εὐαγγέλιο ὅτι «ἐγένετο Ἰωάννης βαπτίζων ἐν τῇ ἐρήμῳ καὶ κηρύσσων βάπτισμα μετανοίας εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν» (Μάρκ. 1, 4). Κήρυγμα πρὸς τὸν λαὸν καὶ βάπτισμα στὸν Ἰορδάνη. Κήρυγμα πὺν προσεκάλει ὅλους σὲ μετάνοια. Βάπτισμα ὕδατος, πὺν ἐσυμβόλιζε τὸ βάπτισμα τοῦ Πνεύματος, τὸ βάπτισμα τὸ χριστιανικόν, πὺν θὰ ἐχορήγει τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν. Μετανοήσατε, ἐκήρυττε πρὸς τοὺς Ἰουδαίους. Βαπτισθῆτε, γιὰ νὰ δείξετε ὅτι πράγματι αἰσθάνεσθε τὸ βάρος τῶν ἁμαρτιῶν σας, ὅτι μετανοεῖτε γι' αὐτές, ὅτι ἀνοίγετε τίς ψυχές σας πρὸς τὸν Ἀμνὸν τοῦ Θεοῦ, πὺν σηκώνει τῆς ἁμαρτίες τοῦ κόσμου καὶ δίδει τὴν ἄφεση.

Καὶ τὸ ἔργο του αὐτὸ εἶχε βρεῖ ἀπήχηση στὸ λαὸ καὶ προετοίμασε τίς ψυχές πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ Χριστοῦ. Ὁ εὐαγγελιστὴς παρουσιάζει πλήρη τὴν ἐπιτυχίαν αὐτή. «Ἐξεπορεύετο, λέγει, πρὸς αὐτὸν πᾶσα ἡ Ἰουδαία χώρα καὶ πᾶσα ἡ περίχωρος τοῦ Ἰορδάνου καὶ ἐβαπτίζοντο ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ὑπ' αὐτοῦ ἐξομολογούμενοι τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν» (Ματθ. 3, 5). Τὰ πλήθη τοῦ λαοῦ, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἰουδαίας, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄρχοντες τοῦ Ἰσραὴλ, οἱ ἀριστοκράτες τῆς πρωτευούσης, ραββῖνοι καὶ φαρισαῖοι, κατὰ κύματα ἔσπευδαν πρὸς τὸν μέγαν προφήτην.

Βαπτιστής

Καὶ ἡ τρίτη του ιδιότητα εἶναι αὐτὴ ἡ ιδιότητα πὺν δὲν ἔλαβε κανέναν ἀνθρωπος, κανέναν Ἅγιον, κανέναν Προφήτην. Εἶναι ἡ ιδιότητα τοῦ Βαπτιστοῦ. Ὁ ἅγιος

Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής. Εἶναι ἐκεῖνος, πὺ ἀξιώθηκε νὰ ἀκουμπήσει, νὰ ἀγγίξει τὴν κορυφὴ τῆς κεφαλῆς τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, νὰ βαπτίσει τὸν Χριστόν. Καὶ ὁ Χριστὸς δέχεται καὶ ἀποδέχεται, διότι ἤθελε νὰ δώσει ἀξία στὸ Βάπτισμα. Ἀσφαλῶς καὶ δὲν εἶχε καμμία ἀνάγκη ὁ Χριστὸς νὰ βαπτισθεῖ. Γι' αὐτὸ καὶ ἐξῆλθε εὐθὺς ἀμέσως ἀπὸ τοῦ ὕδατος, διότι ἦτο ἀναμάρτητος. Ἐμεῖς ἔχουμε ἀνάγκη τοῦ Βαπτίσματος. Καὶ ἂν τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου ἦτο βάπτισμα μετανοίας καὶ ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν, τὸ Βάπτισμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἔρχεται καὶ πέραν ἀπὸ τὴν προτύπωση πὺ εἶχε τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου, ἔρχεται καὶ καθιερώνει τὸ Χριστιανικὸ Βάπτισμα, τὸ τέλειο Βάπτισμα, «εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος».

Ἐρχεται καὶ γίνεται Βάπτισμα ἐν ὕδατι καὶ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, ἔρχεται καὶ γίνεται τὸ Βάπτισμα λουτρὸν παλιγγενεσίας, ὅπου γινόμεθα ὅλοι «υἱοὶ κατὰ υἱοθεσίαν». Υἱοθετούμεθα διὰ τοῦ Βαπτίσματος καὶ φωτιζόμεθα πλέον καὶ εἰσερχόμεθα μὲ τὸ εἰσαγωγικὸ τοῦτο Μυστήριον στὸν χῶρον τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ γινόμεθα μέλη τῆς Ἐκκλησίας.

*

Ἄλλ' ὀφείλουμε ἀκόμη νὰ προσθέσουμε ὅτι καὶ οἱ εἰκόνες πὺ ἱστοροῦν τὸν ἅγιον Ἰωάννη παρουσιάζουν ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον.

Ὁ ἅγιος ἀποδίδεται μὲ αὐστηρὸν πρόσωπον, μελανὸν δέρμα ἀπὸ τὴν ἔρημο, τὸν ἄνεμο καὶ τὸν ἥλιο, μὲ βαθιεῖς ρυτίδες καὶ ἀτάκτως ἐρριμμένη κόμη καὶ ἀτημέλητον γένειον. Ἐπειτα φέρει βραχὺ τρίχινον ἔνδυμα ἀφῆνον ἀκάλυπτα τὰ ἄκρα. Τὸ σῶμα παρουσιάζεται λιπόσαρκον, σχεδὸν σκελετωδές, βραχίονες καὶ πόδες λίαν ἰσχυροί. Ὅλα αὐτὰ ἐκφράζουν τὸ ἀσκητικὸν ἦθος του, τὴν ἐγκράτεια, τὴν νηστεία, συνελόντ' εἰπεῖν τὴν πνευματικότητά του. Σ' ἄλλη παράσταση ὁ Ἅγιος κρατᾷ ἐπὶ πινακίου τὴν κεφαλὴν του ἀποτετμημένη εἰς ἔκφρασιν τοῦ ἐλέγχου τῆς ἀνηθικότητος καὶ ἐν γένει τῆς ἁμαρτίας.

Κατὰ τὴν ὑστεροβυζαντινὴν περίοδον βλέπουμε παράσταση τοῦ Ἁγίου νὰ εἰκονίζεται μετὰ πτερύγων, ὡς προάγγελος τοῦ Μεσσίας. Εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἀγγελικοῦ τάγματος τῶν μοναχῶν, καθ' ὅτι ὁ μοναχισμὸς ἀντικαθιστᾷ τὸν ἐκπεσόντα Ἐωσφόρον καὶ εἶναι ἡ ἰσάγγελος πολιτεία ἐπὶ τῆς γῆς. Ἀκόμη τὸν βλέπουμε σ' ἄλλες εἰκόνες μὲ τὸ εἰλητάριον, ὅπου ἀναγράφεται ἡ φράση του: «Ἴδε ὁ Ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰω. 1, 29), ἀλλὰ ἱστορεῖται καὶ μετὰ δένδρου, ὅπου ὑπάρχει καὶ ἀξίνη πρὸς τὴν ρίζα ἢ καὶ μὲ τὸ «πτύον ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ», δηλώνοντας τὴν τελικὴ κρίση τῶν ἀνθρώπων καὶ κατὰ τὴν εὐαγγελικὴν ρῆση (Ματθ. 3, 10-12).

Παρίσταται ἀκόμη καὶ σὲ θέματα, ὅπως στή Βάπτισμα τοῦ Χριστοῦ καὶ στὴν εἰς Ἄδου κάθοδο, στὴν εἰκόνα τῆς Δεήσεως, ὡς ἐπίσης μαζὶ μὲ τὴν Παναγία εἶναι οἱ

μόνες μορφές, οί όποίες έγχαράσσονται στό Άγιο Ποτήριο καί αύτό γιά νά έπισημανθεΐ ή συμβολή τους στό έργο τής θείας οίκονομίας γιά τήν σωτηρία τοῦ ανθρώπου. Πάντοτε δέ ό άγιος Ιωάννης είκονίζεται στό Τέμπλο τών ιερών ναών άριστερά τοῦ Χριστοῦ.

*

Ό άγιος Ιωάννης, ό ένσαρκος άγγελος, τό θεϊκό λυχνάρι, ό τίμιος Πρόδρομος, ή μεγάλη αύτή προσωπικότητα, ούχί ή τυχοῦσα, παραμένει έξαιρετικά επίκαιρη καί στην έποχή μας. Σ' αύτή άκριβῶς τήν έκκοσμικευμένη καί παραδομένη στην άνοχή τής άμαρτίας έποχή, τής άσεβείας καί τής παραβάσεως τών θείων έντολῶν. Γι' αύτό προβάλλει άπόλυτη άνάγκη νά ακούσουμε τήν φωνή τοῦ άγίου Ιωάννου. Μᾶς καλεΐ ό άγιος Ιωάννης καί όφείλουμε νά ακούσουμε τήν προφητική φωνή, τόν έλεγκτικόν, τρομακτικόν λόγον του. Νά ακούσουμε καί μεΐς αύτόν τόν λόγον, πού εΐπε στόν Ηρώδη: «ούκ έξεστί σοι» (Μάρκ. 6, 18). Δεν σοῦ έπιτρέπεται νά διαπράξεις τήν άμαρτία. Ό λόγος αύτός δεν ήταν ύβριστικός στόν βασιλέα, αλλά ύπομνηματικός. Δεν ήταν τραυματικός, άλλ' ίατρευτικός. Ήταν ή αλήθεια. Καί ό Τίμιος Πρόδρομος έλεγε τήν αλήθεια. Μᾶς λέγει, στόν καθένα μας: Δεν μπορείς νά είσαι παραβάτης τοῦ θείου νόμου. Δεν έπιτρέπεται νά καταστρατηγεΐς τοῦς πνευματικούς νόμους, νά τοῦς άθετεΐς καί, τό χειρότερο, νά νομοθετεΐς έναντίον τοῦ Θεοῦ. Καί βεβαίως εκείνος ό άγιος Ιωάννης έπεςφράγισε τόν βίο του μέ τήν φυλάκιση καί τόν άποκεφαλισμό, τό μαρτύριο. Καί εΐναι πάντιμος ή κεφαλή, καί πάνυ αΐδέσιμος καί στοῦς Άγγέλους έν οὐρανῷ. Ιερά καί ένδοξος άποτομή. Λοιπόν, νά ακούσουμε τόν λόγον του, τόν τόσο ισχυρό καί δυνατό, τό «ούκ έξεστί σοι», τό «δεν σοῦ έπιτρέπεται». Νά ξέρουμε ότι ό λόγος αύτός εΐναι λόγος, πού μᾶς έλέγχει όλους μας. Άν κοιτάξουμε τόν έαυτό μας, ό λόγος αύτός μᾶς έλέγχει γιά πράξεις, διανοήματα, λογισμούς, ένέργειες, άποφάσεις μας. Καί στην πνευματική ζωή καί στόν πνευματικό κόσμο ύπάρχει καί ό λειτουργικός πνευματικός νόμος, πού ακούει στην φράση αύτή τήν προφητική: δεν έπιτρέπεται, «ούκ έξεστί σοι», γιατί προφήτης δεν εΐναι μόνον αύτός πού προφητεύει τά μέλλοντα αλλά καί αύτός πού εξαγγέλει τό θέλημα τοῦ Θεοῦ στόν κόσμο.

Έκτός όμως άπό αύτή τήν προφητική φωνή, έχουμε άνάγκη νά ακούσουμε καί τήν προδρομική φωνή. Αύτήν τήν φωνή, πού διασάλπιζε ό άγιος Ιωάννης, «έτοιμάσατε τήν όδόν τοῦ Κυρίου». Νά έτοιμάζουμε, νά ανοίγουμε δρόμους, όχι νά κλείνουμε τόν δρόμο, γιά νά μὴν έλθει ό Κύριος. Αλλά νά ανοίγουμε δρόμους, γιά νά έρχεται ό Κύριος στίς καρδιές τών ανθρώπων, στην οίκογένειά μας, στην κοινωνία μας, στην πατρίδα μας, στην άνθρωπότητα. Νά ανοίγουμε δρόμους γιά τόν Χριστό.

Καί μέ τό τρίτο χαρακτηριστικό του, ό Βαπτιστής έρχεται νά μᾶς ύπενθυμίσει καί τό δικό μας βάπτισμα. Κάποτε βαπτισθήκαμε στην άγία κολυμβήθρα τής Έκκλησίας καί έξήλθομεν έξ αύτῆς. Ό Βαπτιστής μᾶς καλεΐ νά ένθυμούμεθα καί τό δικό μας βάπτισμα, νά ένθυμούμεθα τί εγίναμε, ποία ιδιότητα άποκτήσαμε, τί

εἴμεθα. Μάλιστα στίς δύσκολες ἡμέρες ποὺ ζοῦμε καὶ στὴν ἀλλοτρίωση τῶν ἡθῶν, ποὺ καθημερινῶς ζοῦμε, σ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴ, τὸ ἐσωτερικὸ ἐρώτημα τῆς ψυχῆς, νὰ ξέρουμε ὅτι ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχει γιὰ ὅλους μας, τὸ ἐρώτημα τὸ πάντοτε ἐπίκαιρο: ἀπόταξη ἢ σύνταξη; Τὸ ἀκοῦμε στὴν Ἀκολουθία τῆς Κατηχήσεως πρὸ τοῦ Βαπτίσματος. Καὶ τὸ κατανοοῦμε. Μὲ ποιὸν δηλαδὴ θὰ εἴμαστε συντεταγμένοι; Συγκλονιστικὸ ἐρώτημα. Πάντως ὁ Ἰωάννης, ὁ μέγιστος τῶν Προφητῶν, δείχνει μὲ ποῖον πρέπει νὰ εἴμεθα συνδεδεμένοι. Μὲ τὸν Ἀμνὸ τοῦ Θεοῦ. Μᾶς προτρέπει: «Ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰω. 1, 29). Ἀδελφοί μου, «Ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ», ὁ Χριστός!

*

Τὸν ἅγιον Ἰωάννην, τὸν Προφήτην καὶ Πρόδρομον καὶ Βαπτιστὴν εἰλικρινῶς ἅς τὸν τιμήσουμε καὶ ἅς τὸν παρακαλέσουμε, ὥστε νὰ ἐπιτύχουμε καὶ ἐμεῖς τὰ αἰώνια ἀγαθὰ τῶν οὐρανῶν «χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ δι' οὗ καὶ μεθ' οὗ τῷ Πατρὶ ἡ δόξα ἅμα τῷ ἁγίῳ Πνεύματι νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων». **Ἀμήν.**